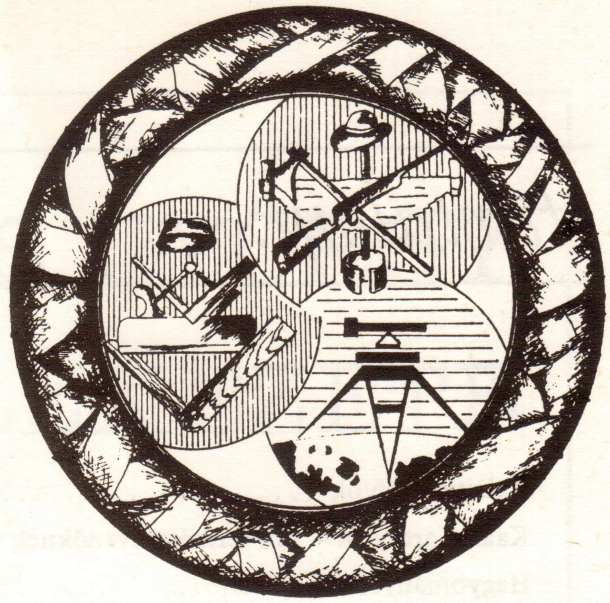
SOPRONI EGYETEM

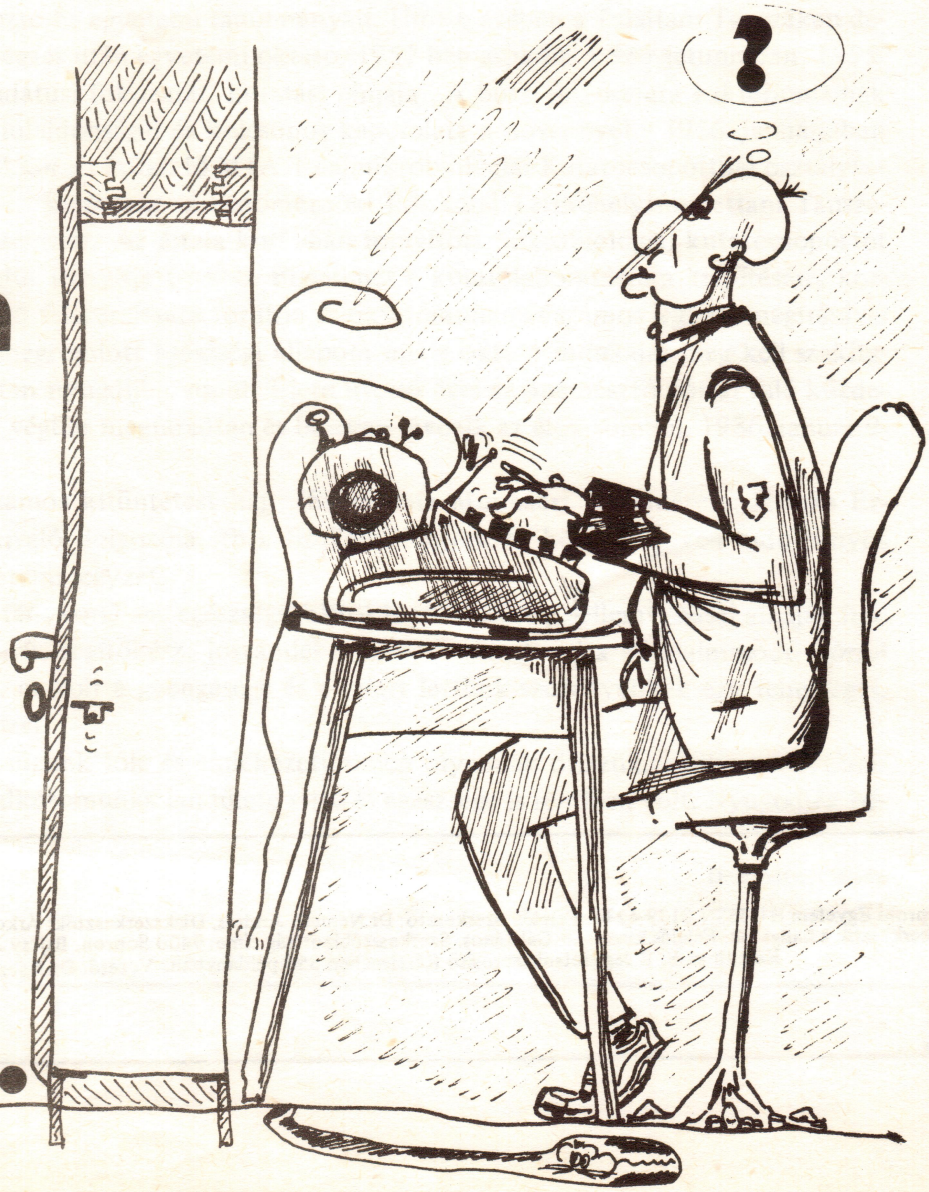
Az Erdészeti és Faipari Egyetem lapja

Megjelenik: 1953 óta

1986. január-február

RÉGI helyén az Új-ság!

úk. 022.

tartalom:

Kalcitkristályok 6
Kaán Károlyról – ifjú természetvédőknek 8
Hagyományaink kapcsán 12
A kihívó ragyogó kudarca 14
Felhívás pályázatra 15
Cubák 15
Sítábor Csehszlovákiában 16

Soproni Egyetem HU ISSN 0139-4274. Felelős szerkesztő: Dr.Németh András. Diákszerkesztők: Árkossy Tamás, Simor Árpád.
Szerkesztik a hallgatók. Felelős kiadó: Dr.Gál János. Szerkesztőbizottság címe: 9400 Sopron, Bajcsy Zs.u.4. Tel.: 11-100/289.
Készült az EFE Jegyzetsokszorosító Részlegében 350 példányban. Vezető: Dr.Rácz József

PÁNTOS GYÖRGY EMLÉKEZETE

Hosszú időn keresztül oktatott, tanított egyetemünk erdészeti karán dr.Pántos György kandidátus, tanszékvezető egyetemi tanár. Szívbemarkoló döbbenetként érkezett a hír: elhúnyt, eltávozott körünkből, immáron örökre. Nevét munkái és emlékezetünk őrzi. Tekintsük hát át életének fontosabb állomásait:

Salgótarjánban született 1924-ben, munkásszülők hatodik gyermekeként. Gimnáziumi tanulmányait Rozsnyón végezte, itt érettségizett, majd lett az agrártudományi egyetem hallgatója. 1950-ben fejezte be egyetemi tanulmányait. Utolsó évében a Talajtani Tanszéken demonstrátor, majd a végzés után egyetemi oktató. 1952-ben aspiráns a Szovjetunióban. 1955-ben szerzi meg kandidátusi fokozatát, kutatási témája „A búza rhizoszféra baktériumainak főformái, fiziológiai tulajdonságai és kölcsönös kapcsolata a növénnyel." 1956. januárjában kerül Sopronba, az akkor itt működő MTA Talajmikrobiológiai Kutatócsoportnál osztályvezető. 1960. január 1-én kinevezik az Erdőmérnöki Főiskolai Termőhelyismerettani Tanszékének élére vezető tanárnak. Az általa korábban irányított mikrobiológiai kutatócsoportot is ezen tanszéken belül irányítja tovább. Figyelmét a kutatólaboratórium kiépítésére, korszerű műszerekkel való felszerelésére fordítja és oktatómunkáját számos jegyzet megírásával segíti elő. 1982-ben megromlott egészségi állapota miatt oktató munkáját meg kell szakítania, rövid átmenet után nyugdíjba vonul. Élete utolsó évei az önemésztő kórral való küzdelem jegyében telnek, végülis megfáradtan és betegen távozik az élők sorából, 1986. január 9-én.

Munkásságáért számos kitüntetést kap (Szocialista Munkáért Érdemérem, Munka Érdemérem, erdészet kiváló dolgozója stb.). Szellemi hagyatéka közel negyven tudományos publikáció, több egyetemi jegyzet.

Emberi mivoltát fénykorában, egészsége birtokában mutatott jellemvonásai alapján ítélhetjük meg. Melegszívű, segítőkész, jószándékú ember volt. A rajta elhatalmasodó kórral nem bírt, alulmaradt, ez volt a gyengesége és e miatt lettünk szegényebbek egy tehetséges, alkotószellemű emberrel.

Fájdalommal búcsúzunk tőle és emlékezetünkben olyannak őrizzük, amilyen fénykorában volt, amikor az alkotómunka lendülete vitte és egészsége is rendben volt. Nyugodjék békében!

Dr.Szodfridt István

ELHÚNYT DR. HC. MULT. DR. TÁRCZY-HORNOCH ANTAL

A geodéziának és rokontudományainak nemzetközileg elismert, kimagasló tudású művelője volt Tárczy-Hornoch Antal akadémikus.

1900. október 13-án született Oroszvégen (Bereg m.) és 1986. január 16-án elhúnyt Sopronban.

Az ausztriai Loebenban 1923-ban bányamérnöki, 1924-ben bányamérnöki és még azévben doktori oklevelet szerzett, kitüntetéssel. Két évi tudományos és gyakorlati működés után a soproni Bánya- és Erdőmérnöki Főiskola Geodéziai és bányaméréstani tanszékére nevezeték ki tanárnak. Itt 34 éven keresztül oktatta a mérnökök generációit. 1946-ban az MTA levelező és még abban az évben rendes tagjává választotta.

1949-ben megszervezte az MTA Geodéziai és Geofizikai Tudományos Munkaközösséget, amiből a későbbi intézet kifejlődött. Ugyancsak 1949-ben, nagyrészt előrelátásának és szakmaszeretetének köszönhetően megalakult Sopronban a Földmérőmérnöki Kar, ahol geodétákat és geofizikusokat képeztek...

Tárczy-Hornoch Antal tanulmányai 15 ország mintegy 50 folyóiratában jelentek meg. Tanulmányai száma meghaladja a háromszázat. Kutatási eredményeit több mint 100 könyv és tanulmány vette át. 6 könyve jelent meg (egy Hazay, egy pedig Hristow professzorral közösen).

Számos elismerésben, kitüntetésben részesült. Így Kossuth-díj arany fokozat, Állami-díj I. osztálya, munkaérdemrend arany fokozata, a Magyar Népköztársaság IV. osztályú érdemrendje, a Szocialista Magyarországért Érdemrend, stb. Birtokosa volt a bolgár Cyrill és Method kitüntetésnek. Tagja volt a világakadémiának, levelező tagja a francia, osztrák, bolgár és lengyel tudományos akadémiáknak. Tiszteletbeli doktorrá avatták a freibergi, leobeni, bécsi, grazi, miskolci és 1979-ben nálunk, a soproni egyetemen...

Munkában, eredményekben gazdag élete volt. Tanítványai, tisztelői megrendülten búcsúznak tőle. Emlékét megőrzik alkotásai.

N.

HERNECZKI ISTVÁN 1920 - 1986

Alig pár héttel nyugállományba vonulása után távozott el az élők sorából Egyetemünk egyik legszínesebb, köztiszteletet élvező oktatója. 25 évvel ezelőtt, a faipari mérnökképzés beindításakor került Egyetemünk Üzemtani Tanszékére. Nagy munkát végzett a faipari vállalatgazdasági és szervezési ismeretekkel foglalkozó tantárgyak kialakításában. A közgazdasági tudományok bonyolult szövevényrendszerében nemcsak jól eligazodott, de ezt a világos szemléletét hallgatóinak is át tudta adni. Vérbeli oktató, igazi pedagógus volt. Legnagyobb örömet számára a mindent kritikusan megítélő hallgatóinak az elismerése jelentette.

Büszke volt egykori professzoraira, Heller Farkasra és Kádas Kálmánra. A közgazdaságtudományok mérnöki munkában való fontosságát ezektől a tudósoktól tanulta, és oktató munkáját ez a felismerés mindvégig áthatotta.

Saját maga, oktatótársai és hallgatói számára is magas követelményeket szabott. A korszerű gazdaságtani ismeretek változásával mindig lépést tartott. Segítette munkatársait abban, hogy erdőmérnöki és faipari mérnöki diplomájuk mellé közgazdasági egyetemi végzettséget is szerezzenek. Oktatótársaihoz, tanítványaihoz való viszonya baráti és közvetlen volt. A társaságában eltöltött percek ötletgazdagsága – sokirányú műveltsége miatt – mindig élményt jelentettek.

Sátoraljaújhelyen munkáscsaládban született. Középiskolai tanulmányait szülővárosában és Szegeden végezte. Szaktanári oklevelét 1943-ban a József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Közgazdasági Karán szerezte. Tanárként az egri, sátoraljaújhelyi és győri kereskedelmi középiskolákban tanított, majd az Oktatásügyi Minisztérium országos szakfelügyelője lett.
A dolgozók iskolájában, a levelező oktatásban és mérlegképes könyvelői tanfolyamokon sokirányú oktatói tevékenységet folytatott.

1961-ben került az Erdészeti és Faipari Egyetemre, ahol egyetemi adjunktus, majd 1965-től 1985-ig egyetemi docens. 1967-től 1975-ig az Üzemtani Tanszék vezetője. 1963-ban okleveles könyvvizsgálói képesítést szerzett. 1971/72-ben a Berkeley Egyetemen, az USA-ban tanulmányúton vett részt. A Közgazdasági Társaság vezetőségi tagja, a faipar kiváló dolgozója volt.

Távozása nagy űrt hagyott maga után, amelyet mi, munkatársai még fokozottabban érzünk. Erőink egyesítésére van szükség, hogy a veszteséget valamelyest mérsékelni tudjuk.

Kalcitkristályok *

1986. január 31-én a fertődi kastély pálmatermében kiállítás nyílt:
„Magyarországi kalcitkristályok színes világa" címmel.

A kiállítás anyagát Makovnik István amatőr ásványgyűjtő kormányrendelettel védett családi gyűjteményükből válogatták.

Az alábbiakban Weiszburg Tamás (ELTE, Ásványtani Tanszék) kiállítást megnyitó beszédét ismertetjük: megemlékezésül, okulásul:

„Hazánkban – sajnos igen ritka, jeles eseményre gyűltünk ma itt össze.
Hogy ritka, azt nem nehéz bizonyítanom, hiszen igazi, nyilvános ásványkiállításainkat egy kezünkön össze tudjuk számolni.
E tény már önmagában is kiemeli a most megnyitásra váró kiállítás jelentőségét, és ez még inkább kitünik, ha hozzátesszük: ez lesz ma – ha csak egy ásványfajra nézve is – a legnagyobb nyilvános bemutatója hazánk ásványainak.
Mindez talán első hallásra meglepő, és biztosan sokukban megfogalmazódik most a kérdés: vajon kellenek-e ásványkiállítások, fontos-e egyáltalán – az idegenforgalmi célokon túlmenően –, hogy a mindennapok emberei is testközelbe kerülhessenek a kristályok pompás világával? Nem természetes-e az az állapot, hogy a természet harmadik országa, a kövek, földek, ércek birodalma lassan teljesen kikopik az iskolai tananyagból, és ma már senki sem szégyenli, ha nem tudja, mi a különbség az ásvány és a kőzet között.
Ha azonban valaki a hazai helyzet elemzése előtt körülnéz a világban, csodálkozva fogja látni, hogy Svédországtól Egyiptomig, a Szovjetúniótól Angliáig, vagy szűkebb környezetünkben Romániától Csehszlovákián át a közeli Ausztriáig mindenütt már az alapfokú iskolákban megismerkedik a fiatal nemzedék az ásványokkal és a kőzetekkel.
Miből ered hát hazánkban ez a sajnálatos „negatív anomália"? E kérdést már sokan, sokhelyütt feltették, válaszok is születtek rá. Ezek közül hagy idézzek csak egyet:

15 éve, 1971. tavaszán született meg a Magyar Tudományos Akadémia és a Művelődési Minisztérium földtudományi koordináló bizottságának állásfoglalása, amely többek közt megállapítja:
A felszabadulás utáni első tanügyi reform kiírtásra ítélte a „természetrajz" tárgyat elavult, leíró jellege miatt. Utóda mind az alap- mind a középfokú (műveltségmeghatározó) képzésben a „biológia" lett. Ezzel az átgondolatlan lépéssel hazánkban a természet féloldalas (kizárólag az „élőt" látó) megismerése honosodott meg, aminek a műveltségben mutatkozó egyoldalúsága az ebben felnőtt nemzedék ismeretanyagának hiányosságában lemérhető. ...
Abból, hogy a nem élő természet mintegy negyedszázada elvesztette polgárjogát a középfokú oktatásban, egyenesen következik, hogy társadalmunk jelenlegi vezetése általánosságban nem rendelkezhet a földtudományokból még alapfokú ismeretekkel sem. Ezért áll fenn annak a veszélye, hogy a képzés vagy a tananyag erre vonatkozó ágának fontosságát nem érzékelik kellőképpen. (Öt éven belül nyugdíjazásra kerülnek az utolsó természetrajztanárok, akik ásvány- és kőzettanból, föld és őslénytanból még – a harminc év előtti szinten – elfogadható képzést kaptak.)
Ezt írták tehát 15 éve, de írhatták volna ma is.
A természetes emberi érdeklődést, környezetünk megismerésének vágyát azonban szerencsére nem lehet egy-egy intézkedéssel eltörölni.
Már a hatvanas években feltüntek nálunk az első komolyabb amatőr ásványgyűjtők, a hetvenes években a gyűjtés valóságos mozgalommá szélesedett, és mára már az országban szétszórtan működő körök koordinálása szerepel a napirenden.
És ahogy szaporodnak a gyűjtők, úgy találunk köztük mind több olyant, aki igyekszik a gyűjtéshez szükséges szakmai ismeretet is mind jobban elsajátítani, aki már előre megtervezve, valamilyen rendszer szerint végzi gyűjtéseit, és aki a begyűjtött példányokat alaposan megfigyeli, rendszerezi is.

Az ilyen módon kialakuló magángyűjtemények válhatnak azután alkalmassá – múzeális értékként – a nagyközönségnek való bemutatásra, és tulajdonosaik esetenként szerencsére éreznek is elég erőt magukban a kiállítás megszervezésével járó nem kis terhek nyakukba vételére.

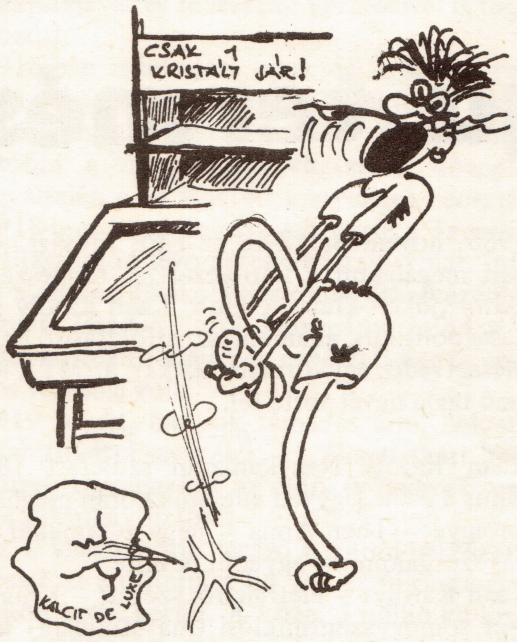
Ha mindehhez figyelembe vesszük, hogy a hivatalos közgyűjtemények ilyen vagy olyan okokból jelentős lépéshátrányba kerültek a magángyűjtőkkel szemben, akkor önkéntelenül is kínálkozik, hogy párhuzamot vonjuk a mai és a hasonló, 100-150 év előtti állapotok között.

A XIX. század első harmadában nagy divat volt úri körökben a különböző természeti tárgyak gyűjtése. Egy valamirevaló főnemesi udvar elengedhetetlen tartozékának számítottak a „Mineralien-Kabinet"-ek. E kisebb-nagyobb gyűjtemények az idő múlásával azután egyre szélesebb körben váltak hozzáférhetővé. Volt amelyiket eredeti környezetében, a családok engedélyével lehetett bizonyos napokon látogatni, és voltak, nem is kevesen, amelyeket gazdáik valamelyik múzeumnak ajándékoztak, megalapítva ezzel ott az ásványgyűjteményt. E magángyűjtemények vetették meg összes mai valamirevaló nagy gyűjteményünk alapjait.

Most úgy tűnik, hogy legalábbis az ásványok területén megint a magángyűjtőkre vár a feladat, hogy vérátömlesztésben részesítsék gyűjteményi, kiállítási hálózatunkat.

Ezen önként vállalt feladatra látunk most szép példát e teremben. Makovnik István hosszú évek szívós munkájával alkotta meg gyűjteményét. Ez a gyűjtemény nem csak azért egyedülálló, mert az országban kevés ásványkiállítás van! Amit itt e teremben bemutat, az azt példázza, hogy milyen varázsos kezű mester a természet: egy anyagból, a kalcium-karbonátból, amiből az egyszerű mészkőhegyek is felépülnek, a legváltozatosabb színű, alakú remekműveket képes alkotni. És ami különösen értékes e válogatásban: minden példánya Magyarországról való, a sokszor kellően meg nem becsült hazai kincseinket mutatja be. A kalcit nálunk nem számít ritkának. Ezt tudva is meglepődünk, hogy micsoda kifejlődésbeli gazdagság jellemzi honi példányait.

E gazdagságnak azonban vannak veszélyei is. Ha valamiből sok van, azt hajlamosak vagyunk lebecsülni. Sok országban e kiállítás utolsó példányainak is csodájára járnának. Tudnunk

kell hát elismerni a jót, és e kiállítás mindenképpen kiérdemli e jelzőt.

A bemutatott értékeket nem kívánom most részletesen felsorolni. Ezt reméljük – jogos büszkeségével – megteszi majd gyűjtőjük és rendszerezőjük.

Egy dologról azonban még szólnom kell. Lehet, hogy véletlen, de én azt hiszem nem az, hogy hol és kik látták meg a fantáziát Makovnik István elképzelésében. A soproni egyetem, ha ma nevében már nem is őrzi a régmúlt időket, szellemében, hagyományaiban közismerten abból a korból merít, amikor az erdészek a bányászokkal és kohászokkal egy fedél alatt nőttek föl, tanulva egymástól, megtanítva egymást tárgyaik kölcsönös becsülésére. Én ennek hatását is érezni vélem abban, hogy itt, európahírű kastélyunk egyik szép termében hosszabb időre otthont lelhettek az ásványok is.

Ezennel a kiállítást a természettudomány, a közművelődés és az érdeklődők részére megnyitom."

A „Magyarországi kalcitkristályok színes világa" tárgyú kiállítás, a megnyitástól számítva, két esztendeig látogatható a fertődi kastély pálmatermében.

Dr.N.A.

Kaán Károlyról – ifjú természetvédőknek

1985. november 18-án az EFE ifjúsági házában megalakult a környezet- és természetvédelmi „öko"-klub. A klub, Kaán Károly gazdaságpolitikus, államerdész, alföldfásító és természetvédő, egykori államtitkár, az MTA levelező tagja nevét vette fel...

– o –

Kaán Károly Nagykanizsán született 1867. július 12-én. Ugyvéd édesapja korán meghalt s özvegye – Then Anna – négy gyermekét példás szorgalommal egyedül nevelte.

Kaán Károlyt – életrajzírói szerint – Krug József somogyszentmiklósi (ma Miklósfa) főerdész iránti megbecsülése indította el az erdészpályán. 1885-1888 között tanult erdészetet Selmecen. 1888-tól 1925-ig államerdészeti szolgálatban volt...

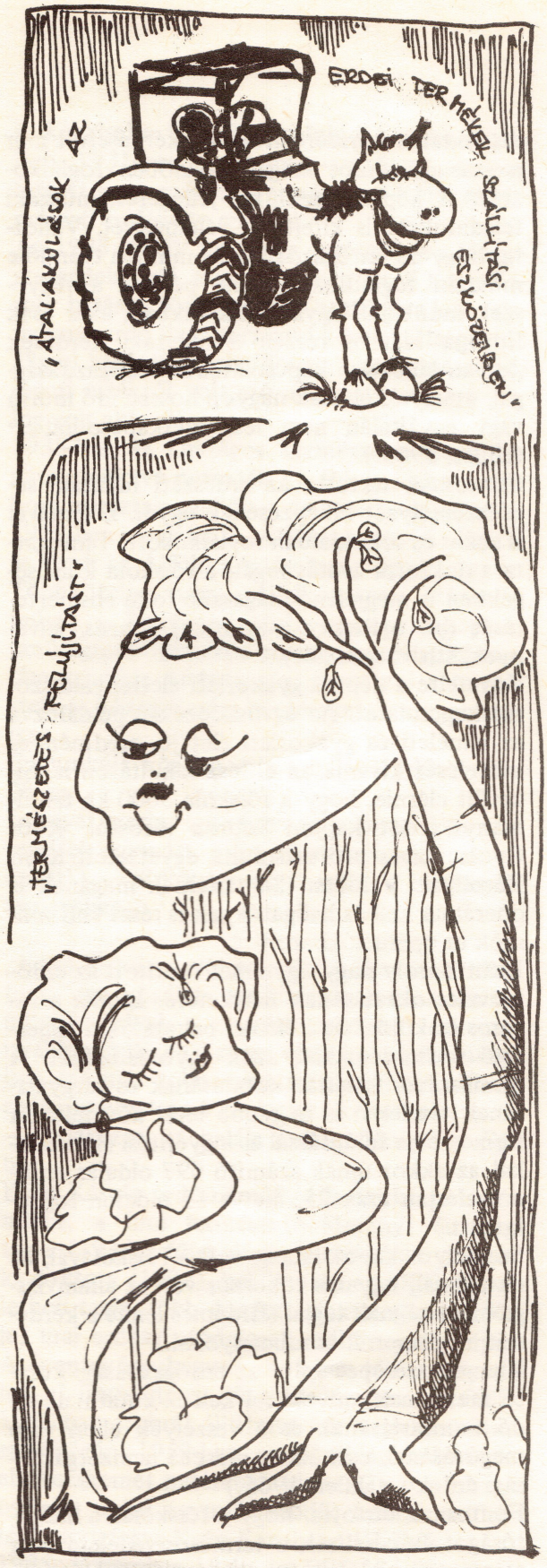
Életét tanulmányozva megállapíthatjuk: az akadémia elvégzése után még tudatosan folytatta szakmai felkészülését élethivatására. Amint erről volt személyi titkára, majd az általa egykor betöltött hivatali állások egyikében utódja, Molcsány Gábor mondotta emlékbeszédében: „Nyitott szemmel jár mindenütt, észrevesz és megjegyez magának minden legkisebb jelenséget, azonban nem elégszik meg azzal, hogy megismeri az okozatot, keresi az okot vagy az okokat és vizsgálja, kutatja, lehet-e az eddigi célszerűtlen, nem helytálló, nehézkes vagy elavult rendszereken, megoldási módokon javítani, helyesbíteni vagy helyettük újat alkotni."

1897-ben állami ösztöndíjjal külföldi tanulmányutat tett. Németországban a Karlsruhe-i műegyetem erdészeti fakultásán egy szemesztert lehallgatott. Ausztriában, Galiciában, majd Bukovinában tett útat követően tért haza. Részletes útijelentéséért külön dicséretben részesült. Első tanulmánya – végzése után tizenegy évvel – 1897-ben jelent meg az Erdészeti Lapokban:„ Átalakulások az erdei termékek szállítási eszközeiben" címmel. 1907-ben erdőmesterré nevezték ki, majd 1908-ban az F.M.-be rendelték szolgálattételre. Hivatali megbízás alapján könyvet írt: „A természeti emlékek fenntartása" címmel (1909).

A minisztériumban megismerte a hivatali közigazgatást, látóköre kiszélesedett. Tapasztalta az 1879. XXXI. törvénycikk hatálya alóli kibúvásokat, visszaéléseket. Felismerte, hogy az okokat a felszín alatt, a társadalmi rendszerben kell keresni (Madas, 1958).

Igy fogalmaz: „... erdőgazdasági politikánk ... nem lehet a kívánt mértékben eredményes, ha az ország közgazdasági előrehaladásának a szakértők legjobb tudása szerint megjelölt irányát és terveit a politikusok ötletszerűsége, magán- vagy osztályérdekeket, szóval egyoldalú pártpolitikát szolgáló igyekezete megzavarja." Arra a következtetésre jut, hogy a magánérdeket a közérdeknek kell alárendelni, mert az „erdők fenntartása közgazdasági érdek és ennek szolgálatában Kerekes Kis Péter és herceg Esterházy erdeje között különbséget tenni nem lehet és nem szabad." Hangsúlyozza: „Le kell tehát már egyszer számolnunk azzal, hogy az „egyéni jogok", „gazdasági szabadság" és egyéb ilyen, mindenesetre szép jelszavakat ... érvényesítsünk, s ezzel egyes közgazdasági ágak boldogulását a köz kárára aláásnunk nem lehet és nem szabad!"

Nagy figyelmet és energiát fordított a kincstári erdők fejlesztésére, a gazdálkodás korszerűsítésére. A feltáró hálózat (vasútak, közútak) hiánya miatt milliókra rúgó nemzeti vagyon ment veszendőbe. Ezért szorgalmazta, majd viszonylag rövid idő alatt megszervezte a kincstári erdők „házilagos kezelését". Azaz megszüntette azt a korábbi gyakorlatot, hogy a lábon álló erdőt 10-15 évre előre eladták a fakereskedőknek. Ezzel szemben a kitermelést, kiszállítást s ahol lehetett a feldolgozást, illetve a rakodón való értékesítést vezette be. S mindezt egy évtized alatt! Gondolhatjuk, hogy micsoda ellenállást kellett legyűrnie és azt is, hogy számtalan ellenséget szerzett, a köz érdekeit szemelőtt tartó Kaán Károly.... A rendkívüli fahasználatokra, vállalkozói fakitermelésekre vonatkozó kérelmeket következetesen elutasító államerdészt kíméletlen támadások érték. Sőt! A krónika feljegyezte, hogy volt idő, amikor felbérelt provokátorok Kaán Károly testi épségét is veszélyeztették!...

1912-ben főerdőtanácsossá nevezték ki. 1913-ban az OEE-ben tartott felolvasása jelzi: „Államerdészeti közigazgatás a nyugati országokban" című, hogy az erdészeti államigazgatás vizsgálatával és fejlesztési kérdéseivel is foglalkozott.

1916-ban miniszteri tanácsos, a kincstári erdők főosztályának főnöke, valamint a Faértékesítő hivatal vezetője lett. Különösen ez utóbbi a világháborús viszonyok közepette egyáltalán nem lehetett kényelmes beosztás...

1918-ban középfokúvá szervezte a Temesvár-Vadászerdőn lévő erdészeti szakiskolát. Intézte a selmeci főiskola Sopronba áthelyezésének ügyét. Mind a Károlyi-kormány, mind a Tanács-kormány idején az erdészeti ügyek országos vezetője volt.

1919 végén, bár sok támadás érte, helyettes államtitkárrá nevezték ki, államtitkári hatáskörrel. Ugyanakkor az erdő- és faügyek országos kormánybiztosa.

Az I. világháborút lezáró trianoni békeszerződéssel az erdőterület 84 %-a az új országhatárokon kívül került. A közel 3 millió kh kincstári erdőkből pedig csak 5 %-uk – 85 ezer kh – maradt meg országunk területén. Ebben a helyzetben volt ereje, hite új programot hírdetnie Kaán Károlynak. A „Köztelek" 1919-es karácsonyi számában kiadta a jelszót: „Erdőt az Alföldre!"

1921-ben megszervezte az F.M.-ben az Alföldi Erdőtelepítési Szaktanácsot. Ezekben az években vezetésével öt törvénytervezetet készítettek: Az erdei alapokról – Az erdőbirtok hitelről – Az erdészeti igazgatásról – Az alföldi erdők telepítéséről és fásításáról (1923.XIX.t. c.), valamint Az erdők fenntartásáról. Utóbbit nem volt módja az országgyűlés elé terjeszteni. (U.i. ez szolgálta volna leginkább a közérdeket és sértette a magánbirtokosok érdekeit, ezért „időben" leszerelték... A magánerdők (36,3 %) kitermelését, felújítás nélküli letarolását csak ezzel lehetett volna megakadályozni.)

Ez az időszak az, amikorra „túlzott türelmetlensége" céltudatos következetessége, a magánbirtok „törvénybe fogásának" követelése, stb. miatt az áskálódások fokozódnak személyével szemben.

Az 1923. december 19-én megtartott OEE közgyűlésen nem választották meg első alelnökké. – A gyakorlat szerint, a mindenkori államerdészetet irányító vezető tisztviselő a szakegyesület első alelnöke is...

Érdemes erre az eseményre odafigyelni. Látszatra semmi rendkívüli dolog nem történt. Vagy talán mégis? ... A körülmények mindenesetre azt jelzik. A közgyűlésen rendkívül nagy volt a tagság részvétele. Valamivel több, mint 300 személy közülük 11 fő erdőbirtokos, 205 fő államerdészeti és 80 fő magánuradalmi tisztviselő jelent meg az összejövetelen. A leadott 289 szavazatból – érvénytelen 6 szavazat – 283 szavazat esett a korábban is volt elnökre gr.Széchenyi Bélára, 159 szavazat esett az I. alelnökre, Térfi Bélára, míg 282 szavazat esett a II. alelnökre, báró Inkey Pálra.

Fenti szavazatarányból kitűnik, hogy még az erdészek egy részét is sikerült Kaán Károly ellen hangolni... Érdekesség viszont, hogy a választások után, mivel az eljárással – ti. Kaán államtitkár „kibuktatásával" – többen nem értettek egyet, elég sokan lemondtak tisztségükről. Igy pl. maga az elnök is, mondván, hogy az egyesületi hagyományokkal ellentétes volt a közgyűlés döntése. A 19 fő választmányi tagból 11 fő (!) adta vissza megbizatását, közöttük pl. olyan szaktekintély, mint Kallivoda Andor, a nagy alföld-fásító (Szabadka és vidéke), aki egyúttal a szavazatszedő bizottság elnöke volt, stb.

1924. áprilisi számában közölte gratulációját az egyesület lapja, abból az alkalomból, hogy Kaán Károlyt az MTA levelező tagjai sorába választotta. Igy Bedő Albert, Fekete Lajos és Tuzson János után immár négyre emelkedett az erdész akadémikusok száma. Kaán Károly székfoglalójában: „Változások a Nagy Magyar Alföld képén" című előadását tartotta meg. Ugyanott, egy év múlva: „Gróf Széchenyi István és a Nagy Magyar Alföld" címmel tartott centenáriumi előadást.

Az alföldfásítási törvényt követően 15 éves munkaterv készült az Alföld erdősítésére. A program munkát adott sok hazatelepült erdőmérnöknek. Részletes felmérések alapján 192 ezer kh. alföldi területet írtak elő beerdősítésre. (Ebből, 1937 végéig 41 ezer kh és 26 ezer km fasort telepítettek.)

1924-ben még létrehozta a szikkísérleti telepet (Püspökladány), valamint a homokfásítási telepet (Kecskemét).

Jelentős szerepet vitt főiskolánk szervezeti és tartalmi korszerűsítésében is. Ezt Hiller (1965) részletesen feltárta. Része volt abban, hogy – a korábbi öttel szemben – 1926-ban már 12 speciális tanszéke volt az erdészetnek.

Az oktatás korszerűsítésének kérdéseivel már a századfordulót megelőző időben foglalkozott. A képzés technikai jellegéről, műszaki feladatokról is kifejtette véleményét. Vallotta, hogy az erdőgazdálkodás minden teendője műszaki foglalkozás, mint például a vegyészek munkája. Ugyanis hazánkban, akár csak Európa számos részén a műszaki kérdések „olyan láncolata kapcsolatos az erdőgazdasággal, amelyektől csak nagyon hosszú idő múlva vagy egyáltalán nem lesz szétkapcsolható." (Hiller, 1965.)

Fontosnak tartotta az erdészeti műszaki segédszemélyzet kiképzésének ügyét. E témával is sokat és sokoldalúan foglalkozott. Támogatta a doktorrá avatás jogát, a főiskola külsőségekben is megjelenő magasabb fokú elismertetését (pl. a Rektor magnificus címzés, jelvények, stb. megadását).

Követelte a képzés gyakorlati élettel való szoros kapcsolatát. Az orvosképzéssel példálózva az elméleti és gyakorlati élet jó, eredményes művelését kívánja az erdész fakultáson is. Sikerült elérnie, hogy a főiskola 3600 kh tanulmányi erdőt kapjon Sopron várostól. Róth Gyula, neves professzorunk egyetértett Kaán Károllyal. Valóban: „a tanárnak magának is operálnia kell és hallgatóknak is részt kell venniök az operációkban."

Kaán Károly nagy figyelmet fordított az erdőművelés oktatásának helyzetére. Bírálta a zavaros és különféle külföldi behatásokat ismertető technológiákat, azok egyoldalúságát. A természetes felújítás kutatásának és tárgyalásának tételesen is nagyobb teret követelt. (A természetes felújítással és a gyérítési eljárásokkal az akkor újnak számító 697 oldalas erdőműveléstan csak 25, illetve 12 oldalon foglalkozott.)

Személyes kapcsolata is volt a főiskolával, az oktatással, ugyanis többször volt az államvizsga bizottságnak tagja. (Érdemes lenne a kérdéseit megismerni, tanulmányozni.)

Kiemelt szerepet szánt az erdőgazdasági kutató munkának, mivel „fel kell ... kutatni az erdő fenntartásának és a veszélyek ellen való megóvásának eszközeit, mert ez nemzetgazdasági érdek". (Hiller, 1965.)

Fontosnak tartotta, hogy a főiskolán a hallgatóságot felkészítsék a természetvédelem és a természeti emlékek fenntartásának feladataira is. Egyébként az Alföld kérdéseinek vizsgálata mellett, illetve azzal szoros összefüggésben természetvédelmi kérdésekkel élete során szinte mindvégig foglalkozott. Hazánkat két ízben

is képviselte természetvédelmi kongresszusokon. 1931-ben jelent meg – azóta is számon tartott nagy műve: „Természetvédelem és természeti emlékek" címmel.
Az 1935. évi IV.t.c. – Az erdőkről és a természetvédelemről, szintén magán viseli Kaán Károly hatását, törekvéseit. Kodifikálva lett valamennyi erdő üzemtervezési kötelezettsége s az állami kisajátítás lehetősége – ha természetvédelmi értékről volt szó. (Ez nagyon nagy dolog volt akkor!)
1938-ban az Országos Természetvédelmi Tanács elnökévé nevezték ki. Rövid időre – otthoni iróasztala mellől – visszatért a közéletbe.
1939-ben megjelent: „Alföldi kérdések. Erdők és vizek az Alföld kérdéseiben" című könyve. Többkötetes nagy vállalkozásnak szánta e művét. – Széchenyi István, nagy példaképe és tanúságtevő igazolója elveire, megállapításaira támaszkodva kívánta végigpásztázni a természeti és közgazdasági kérdéseket és megoldásaikat.
E munkája közben érte a halál, 1940. január 28-án.
Leányai szerint így végrendelkezett: „Ugy szeressétek egymást, mint én szerettem a magyar erdőt!" – Sirkövére is ezt írták, a Farkasréti temetőben...

– o –

„Kaán Károly nevét nem kell külön megörökíteni; azt közéleti működésével és irodalmi munkásságával a magyar erdészet legkeményebb sziklájába ő maga véste be, nevét susogja a ma már több mint százezer hold alföldi erdő, amelyet az ő hívó szava keltett életre..." – emlékezett rá halála évében Molcsány Gábor.
Kaán Károly erdőmérnök, államtitkár, akadémikus, a finn természettudományi társaság tagja (1934), főiskolánk tiszteletbeli műszaki doktora (1938), halála után az OEE tiszteletbeli tagja, több díjazott szakmunka szerzője, mai erdész utódoknak méltán példaképe.
A Szentgyörgyhegyen 1940-ben táblát helyeztek el tiszteletére, Püspökladányban az OEE 1958-ban szobrát állíttatta fel, Nagykanizsán, szülőházán 1959-ben emléktáblát helyeztek el, Kecskemét határában kivitelezték a felszabadulás utáni egymilliomodik hektár erdősítést, tisztelegve Kaán Károly emlékének...
1985. november 18-án az EFE ifjúsági házában megalakult a: „Kaán Károly Természetvédelmi Klub..." Kívánjunk sok sikert munkájukhoz!...

Dr.Németh András

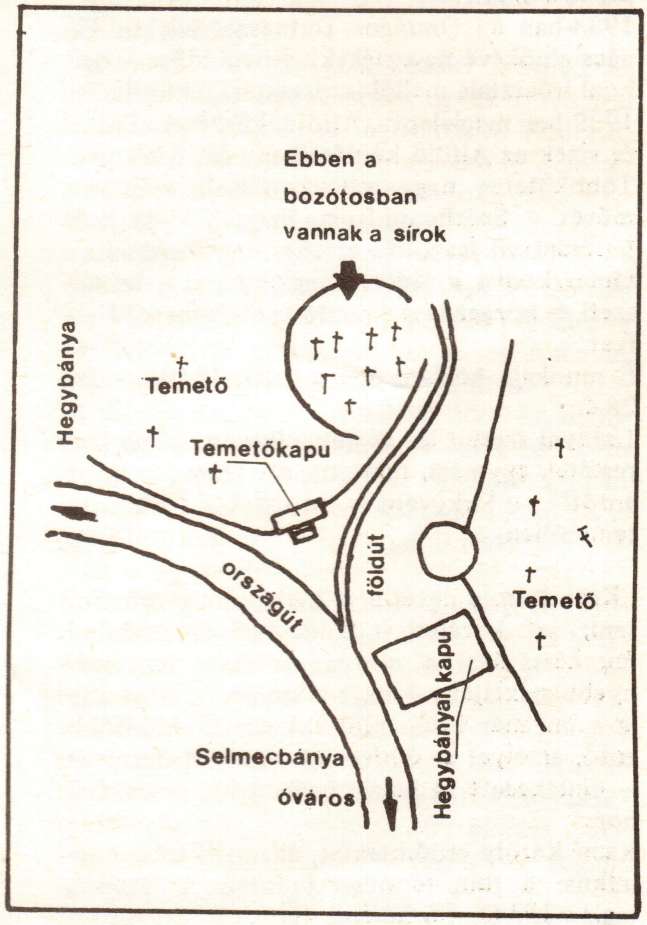

Felhasznált és ajánlott irodalom:
Hiller I.: Kaán Károly és az erdészeti felsőoktatás reformja. EFE Tud.Közleményei 1965. 1-2. sz. (395-407 o.)
Hiller I.: Széchenyi István erdészeti elképzelései Kaán Károly értékelése alapján. EFE Tud.Közleményei. 1969.1.sz. (135-141. o.)
Lády G.: Kaán Károly 1867-1940. Erdőgazdaság. 1954. 5. sz.
Lesenyi F.: Kaán Károly szobrának felavatásához. Az Erdő. 1958. 7. sz. (405-408 o.)
Madas A.: Kaán Károly emlékezete. Az Erdő. 1958. 7. sz. (401-405 o.)
Molcsány G.: Kaán Károly emlékezet. Erdészeti Lapok. 1941. (4-12. o.)
Oroszi S.: Kaán Károly (1867-1940). Agrártörténeti életrajzok. Szerk.: Für L. és Pintér J. – Magyar Mezőgazdasági Múzeum Bp. 1985. (219-227.)

Hagyományaink kapcsán

Pár évvel ezelőtt, egyetemi polgár lévén, részt vettem eme újság szerkesztésében. Akkor, 1981-83-ban meglehetősen szabadon próbálkozhattunk elképzeléseink megvalósításában, talán némit pezsdült is munkánk révén a diákság szellemi élete. De erre nem esküdnék meg, mert az egyetemi újságba leírt szó, az ötletek zöme bármily kecsegtető is volt, akkor is, mindig is a megvalósulást ritkán érte meg. Emiatt ózkodtam magamban e cikk megírásától hónapokig, ezért töprengtem, belekezdjek-e. Persze belekezdtem, mert bízó és reménykedő vagyok.

Augusztusban felutaztam Selmecre egy kicsit körbeszaglászni; megkeresni, megismerni a főiskolások emlékének nyomait, megismerkedni a még ottélő csekély számú magyarral. Most már tudom, hol van a maflasarok, ahol az akadémikusok évődtek volt az arra járó lányokkal. Tudom, melyik üzlet volt az indexért hitelező Finkelsteiné a „terraszon", ismerem helyét a „hírhedt", idővel elenyészett Schacht-kocsmának. Megkerestem a hodrusi tarak fölött, az országút mentén sziklába ágyazott 48-as emléktábla maradványait. Steingrubent is bebarangoltam. A lebontott Winterstein-vendéglőnél, ahol a balekbálok tartattak, szintén jártam. Legfontosabb úti élményem, miről írni szeretnék, a temetőkben tett fürkészéseim. Bejártam minden selmeci temetőt, és nem eredménytelenül. Találtam öt olyan sírt, melyet a gaz, az orgona, a szeder átnőtt buján. Nem lévén Selmecen leszármazott, az Akadémia is elkerült, e sírok sora az élet természetes rendjének megfelelően alakult. Én mégis azt javaslom, gondozzuk őket! Mai napság gyakran kalandoznak soproni egyetemisták Selmecen, csak egy negyedórába kerülne bárkinek kalákában kiirtani e sírok körül a növényzetet. (A fényképek szebb képet festenek a valóságról a fotózás előtti gyomtalanítás miatt.) Emlékezetből lerajzoltam a sírkövek lelőhelyét segítséget nyújtandó megkeresésükhöz:

Az epitáfiumok szövegét is külön közlöm:

Itt nyugszik
szegedi születésű
BÁLINT NÁNDOR
erdészakadémikus
—— o ——
Isten veled fam!
(439-es sír)

Nemes
TORKO SÁNDOR
erd.akad.hall.
Pozsegán, 1880
+1901
Viszontlátásra édes fiam!
(449-es sír)

Itt nyugszik
Ditrói
CSIBY LŐRINCZ
M.kir.erdőtanácsos
akadémiai tanár,
1849-1903 márcz. 23
Béke hamvaira!
(463-as sír)

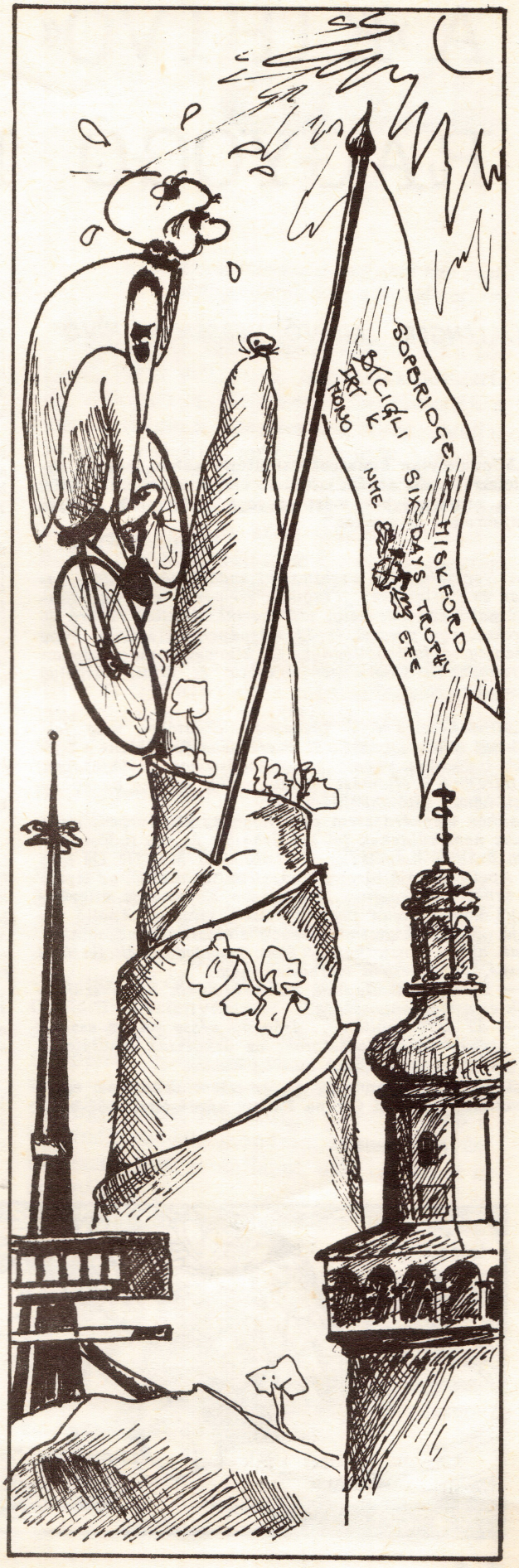
Schréder Rezső
m.k.főbányatanácsos
és akad.r.tanár
1826-1888
+
Schreider Rezsőné
szül.
Gasperovich Andonia
1830-1906
Áldott legyen emléketek

Ocsarai
OESOVSZKY VILMOS
Selmecz-Biltbánya
Szab.kir.bányavárosok
Polgár-mestere
1849 honvéd huszárfőhadnagy
kir.tanácsos
Ferecz József rend lovagja
1828-1895

Két esetben bizony elkéstünk a mentéssel! Szécsi (Nickel) Zsigmond kiváló erdészprofesszor sírköve eltűnt a temetőből, elvitték; megsemmisült Schittko bányászprofesszor sírköve, ma – nyomozásom eredménye szerint – talán az Óvár lezárt, belső udvarában van. Kérném a Hagyomány-bizottságot, karolja fel a sirok gondozásának ügyét!

Szintén elsősorban a bizottságnak ajánlom a következő ötletet. Habár a magyar egyetemek között mind a soproni, mind a miskolci népszerű, mégis egy kis hírverés, régi szép hagyományaink kötelezése, és az erdész-bányász barátság erősítése miatt egy versengést javaslok a két intézmény között. Valétáláskor fokozhatnánk az amúgy is jó hangulatot, ha mondjuk szerdán, a vetélytársegyetem kapujából, a déli harangszó első kondulására Miskolcról is, Sopronból is tíz-tíz fő nekivágna kerékpárral ugyanazon útnak, hogy minél gyorsabban a saját városába tekerjen. Díjat érdemelne az egyéni győztes, az első nyolc befutóból álló csapat. A Cambridge-Oxfort-rivalizálás mintájára ez a mérkőzés is évente megismétlődhetne.

Gál Péter

A »KIHÍVÓ« RAGYOGÓ KUDARCA

CHALLENGER: „KIHÍVÓ, VERSENYRE HÍVÓ"

„Mindannyian kudarcot vallottunk abban, hogy a tökéletesről szőtt ábrándjainkhoz méltót alkossunk. Ezért én a mindenséghez mért ragyogó kudarcaink alapján rangsorolom magunkat."

(Thornton Wilder)

★

A Népszabadság washingtoni tudósítójának 1986. január 29-i jelentése: „Tragikus eseménye van az űrkutatásnak: kedden, helyi idő szerint, délelőtt 11 óra 40 perckor, egy perccel és 12 másodperccel azután, hogy elhagyta a kilövőállványt, 15 kilométer magasságban felrobbant a Challenger űrkomp, és óriási tűzgolyó közepében elégett."

★

„Mindenesetre (...) bizonyos áldozatokra még feltétlenül szükség van (...). Szeretnénk felküldeni a legjobb tudósokat, orvosokat, csillagászokat, geológusokat. A létrejövő űrállomást például velük kellene benépesíteni, nem a pilótákkal.

Akkor megkérdeztem tőle, hogy az első expedícióval miért nem küldenek fel két űrhajóst és egy tudóst, három űrhajós helyett... — Tudósokat? Most?!? De hisz az Apolló űrhajó bizonytalan, primitív eszköz, az Apolló űrhajó veszedelmes. Legfeljebb Kolumbusz vitorláshajói voltak olyan veszedelmesek, mint az Apolló űrhajó. Azt kockáztatnánk, hogy elveszítjük tudósainkat. Csak akkor utaztathatjuk őket, ha bizonyosak leszünk benne, hogy életben maradnak, nem?

— És az asztronauták, doktor? Nekik nincs szükségük erre a bizonyosságra?

— Az asztronauták... drágám, vésse jól az eszébe, az asztronauták gladiátorok; az űrkorszak gladiátorai. A gladiátorokat pedig a halálba küldik."

(Doktor Celentanónak, az amerikai űrhajósok egyik orvosának válaszai Oriana Fallaci kérdéseire, 1965-ben.)

★

— „És mennyi a veszély százaléka, doktor von Braun? (...) — Hm... A veszély ötven százaléka abban áll, hogy még indulás előtt meghalnak autóbaleset következtében itt a Földön: mind úgy vezetnek, mint az őrültek. Hm. A másik ötven százalék, hogy a Holdutazás során halnak meg. Hm?

— Azzal a különbséggel, hogy autóbaleset következtében nem feltétlenül kell meghalni, ha viszont valakit a Holdon ér baleset, akkor a halál olyan biztos, mint hogy kétszer kettő négy. Hm? Elég egy lyuk az űrruhán, és kész. Hm? (...)

— Lyuk az űrruhán, azt mondja. És ha a tengeren úszó hajón keletkezik egy lyuk, az emberek megfulladnak. Ha egy repülőgépen van lyuk, a repülőgép lezuhan. Elméletileg egy repülőgép is lezuhanhat, valahányszor utazik rajta. Igazán nem látok semmiféle különbséget a repülőgépek vagy az ókori föníciai hajók, meg a mai űrhajók és űrruhák között. A föníciaiak törékeny hadihajóin bejárni a Földközi-tengert sokkal kockázatosabb vállalkozás volt, mint az űrbe szállni a Saturnus rakétával és az Apolló űrhajóval. (...)

— De maga felmenne a Holdra, doktor von Braun?

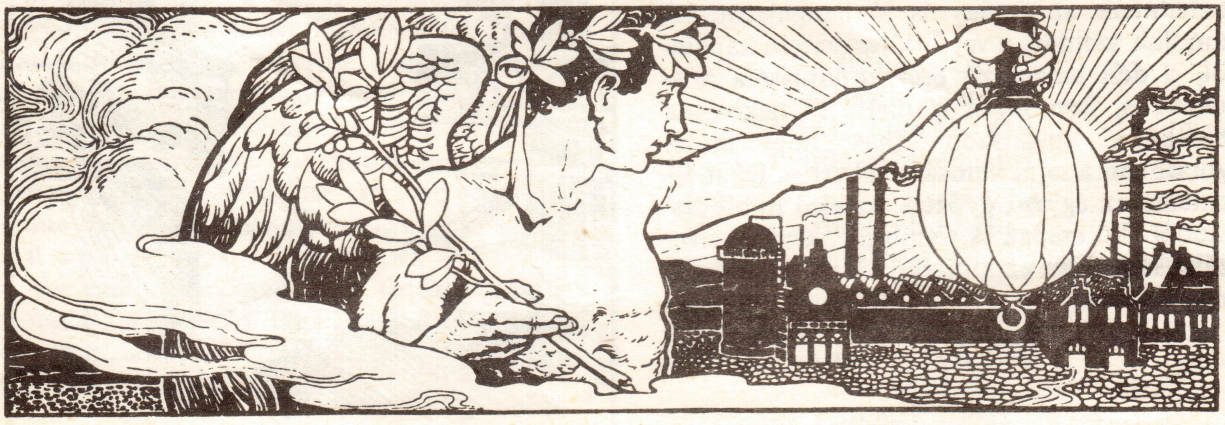
— Én igen, azonnal. Akár azonnal felmennék. Egyetlen pillanatnyi habozás nélkül."

Wernher von Braun nyilatkozata Oriana Fallacinak, 1965-ben.)

★

„Jó Isten, aki hallgatsz minket, most, amikor egy értékes emberi élet repül majd fel az Egekbe, elfog minket a félelem, félünk a közeli veszélytől. Jó Isten, aki hallgatsz minket, mi köszönjük neked, hogy olyan embereket küldesz közénk, akik készek feláldozni létüket, hogy megnyissák előttünk a világűr kapuit. Add, hogy sikerrel járjon, és ne veszítse el életét. Add, hogy siker koronázza az erőfeszítéseket, mellyel felfedező útra indul a tudás ösvényein: nem csupán azért, hogy kiterjeszkedjünk a világegyetemben, hanem hogy az a világegyetem békés legyen, ahol egymással és veled élhetünk. Ámen."

(A káplán imája a Lake Champlain nevű hajón, 1961. május 5-én. A hajó a Csendes-óceánon John Glenn, az első amerikai űrhajós leszállására várakozott.) S. G.

(Az összeállítást az Egyetemi Lapokból vettük át.)

Az MKKE Rajk László Szakkollégiuma, az ELTE Jogász Szakkollégiuma, a BME Martos és Münnich Kollégiuma és a KLTE Tóthfalusi Sándor Kollégiuma közösen rendezte meg 1985. augusztusában a IV. Országos Szakkollégiumi Találkozót. A Találkozó hat napján társadalmunk fontos, létünk és jövőnk szempontjából megkerülhetetlen problémái kerültek megvitatásra. A táborban részt vevő mintegy harminc intézmény több mint kétszáz képviselőjének közös gondolkodása során bebizonyosodott, hogy az egyetemi-főiskolai réteget egyaránt foglalkoztató, s egész társadalmunkat érintő problémák szakszerű feldolgozása a leendő értelmiségieknek nemcsak igénye, hanem feladata is. Ezért a Találkozót szervező kollégiumok pályázatot hírdetnek tudományos igényű pályamunkák készítésére az alábbi kérdéskörökben:

1. Modernizációs ideológiák és alternatívák a mai Magyarországon.
2. Műszaki elmaradásunk; a fejlődést gátló tényezők felszámolásának lehetőségei.
3. Környezetünk védelmények helyzete, a környezetszennyezés, a védekezés lehetőségei.
4. A szegénység okai, kezelési lehetőségei, a szegény rétegek helyzete a mai Magyarországon.
5. A közép-kelet-európaiság eszméje, a térség népeinek egymásrautaltsága, kapcsolatai.
6. A civil társadalom kibontakozásának keretei, mozgáslehetőségei a mai Magyarországon. A kisközösségek, a helyi társadalmak.

A pályázaton részt vehetnek jelenlegi egyetemi és főiskolai hallgatók, illetve azok a pályakezdők, akik 1985. január 1. után szereztek diplomát.

Csak eredeti, még máshol nem publikált, 40-50 gépelt oldal terjedelmű tanulmányokat várunk.

A pályamunkák értékelése: A szervező bizottság bírálókkal véleményezteti a dolgozatokat, majd az azok felolvasására szervezett konferencián elnöklő zsűri dönti el a végső sorrendet.

Témánként két díjat osztunk ki: az I. díj 6.000,- Ft, a II. díj 4.000,- Ft.

A szervező bizottság a legszínvonalasabb pályamunkákat önálló vagy közös publikációs lehetőséggel kívánja segíteni.

A beadási határidő: 1986. március 31., a konferencia időpontja: 1986. május.

A pályázatokat ajánlott küldeményként 3 példányban az alábbi címre kérjük:

MKKE Rajk László Szakkollégiuma
Tóth István
Budapest, VIII.,
Makarenkó u. 20.
1085

Cubák

Mottó: Aki megnézi, hogy mit kap enni, az megérdemli, hogy a menzán egyen.

Kezdetben vala a leves, követé azt a főfogás, zárta vala pedig mindezt a desszert. Új idők jövének azonban, s lespórolódék a menzai menüről a desszertnek ínyenc falatja. Jövének viszontag még újabb idők, s mendegéle fölfelé a menünek ára, s azonmód lefelé annak súlya és ízbéli mivolta. Mígnem a szürke mezei hallgató azon vevé magát észre, hogy a menzánál kétszerte olcsóbban megfőz magára kétszeres adag húsételt, s a korcsmában ugyanyannyiért eszik többet, mint a KEDVEZMÉNYES menzán.

De a diáknép felette szívós, és még mindig eszi egy hányada a menzai kosztot. És minő izgalom ez! Minő fölfedezésekkel kecsegtet! Amint alább is következik. De ez már tényleg legenda. Magam még a történetben szereplő kutyát sem láttam. Csak az áldozat mesélte, hogy...

...elment gyanútlanul ebédelni a minap, s mit lát, mit sem, csirkecomb az ebéd. Nosza, öröm öröm hátán, legott nekilátott, hogy márpedig ezt ő bizony bekebelezi, ha addig él is. Tovább fog élni, mint gondolta. A combon ugyanis ott a papír – lám, mire képes a modern állattenyésztés –, mely fennen hirdeti: „Csirkecomb". Csak így, egyszerűen, rágépelve. Mondanom sem kell, mesénk – mert mi más lehetne a történet – hőse menten úgy érezte, jóllakott, s ment a comb a barátnéja ebének, mondván, az nem finnyás, megeszi a húst mosatlanul, még tán kezet is csókol érte.

Hősünk viszont elmélázott egy csöppöt. Mert odáig rendben, hogy a tisztaság fél egészség, s ha csak fél, akkor mellőzendő. A konyha vakbuzgalma az egészségért méltánylást érdemel. Az is rendben, hogy egyes klasszikus szerzők szerint egy embernek évente hét kiló koszt, piszkot kell elfogyasztania, hogy szervezete védekező rendszere valahogyan el ne aludjon már.

Csak hát – ő EBÉDRE fizetett be...

–srá–

Sítáborban Csehszlovákiában

„A síelés a legszebb, legtöbb élményt nyújtó sportok egyike. Egyesíti magában a mozgás, a természetjárás és a sebesség örömét."

A Testnevelés Tanszék síoktatással egybekötött tábort szervezett az egyetem hallgatóinak. Az immár hagyományosnak mondható program január 18-25-ig tartott, és sajnos a már szintén hagyományos problémával kezdődött. A jelentkezett hallgatók jelentős része kénytelen volt lemondani a sítáborban való részvételt, mivel nem sikerült vizsgáit az indulás napjáig befejeznie. Helyüket, szinte az utolsó percben „külső" jelentkezők foglalták el.

Szombat reggel indultunk az egyetemi autóbusszal Sopronból. Győrben találkoztunk a Fehérvárról, illetve Pestről érkező résztvevőkkel. Vámosszabadinál mentünk át a határon, s útunkat Dunaszerdahely érintésével a Vág völgyében folytattuk. Megcsodáltuk a gyönyörű hegyeket és a merész építésű várakat. Sajnos hamar ránk sötétedett, így az út további részén nem gyönyörködhettünk a tájban.

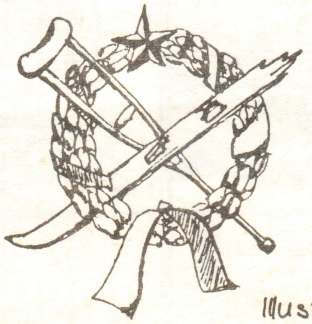
Este 1/2 8-kor, hóesésben érkeztünk meg szálláshelyünkre, Trstenóba, a lengyel határhoz közeli faluba az Árva folyó mentén. Itt 3-4 ágyas, kellemesen meleg szobák és finom, bőséges vacsora várt ránk. A vacsoránál megbeszéltük a másnapi programot, majd kiki – fáradtsága függvényében – nyugovóra, illetve a szálló pincéjében levő borozóba tért.

Másnap reggel hosszas előkészületek után buszra szálltunk, hogy megkeressük a legközelebbi sípályát. Ezt vagy 15 km-re, Nizna városka mellett leltük meg. Többen itt tettük meg első botlásainkat síléccel. A többiek a kb. 1 km hosszú pályán csiszolták tudásukat – hason, háton, az erdőben. Harmadnap újabb pályát választottunk, az 1400 m magas Mincsol-hegyen levőt, nem messze Dolny Kubintól. A sífelvonó felvitt egész a hegy tetejére, ahonnan a szikrázó napsütésben csodálatos panoráma tárult elénk. Körben a Magas- és Alacsony Tátra, az Árvai-hegység, a Rohács és a Magas Tátra hegyei látszottak, hatalmas fenyvesek, folyók, tavak. A fenséges látványt sohase fogjuk elfelejteni. A gyönyörű környezetben még nagyobb élmény volt a mozgás. Mi is egyre ügyesebben vettük a kanyarokat, kerülgettük a buckákat. A közel 2 km hosszú pálya annyira megtetszett mindenkinek, hogy a továbbiakban minden nap ide jöttünk. Megismertük a hegyet – és a síelést – napsütésben, hóesésben, esőben, ködben. Utazás közben pedig megcsodálhattuk Európa egyik legszebb várát, a mesébe illő Árva-várát, mely mintegy 100 m magas és 10 m széles sziklataréjra épült, a folyóparton.

Azt hiszem mindannyiunknak óriási élményt nyújtott ez a 8 nap. Sok szép dolgot láttunk, új barátokat szereztünk, megismerkedtünk egy szép, erőt és ügyességet igénylő sporttal. Testileg, szellemileg felfrissülve térhettünk vissza az egyetemre. A tábor még sikeresebb tán csak akkor lehetett volna, ha több egyetemista tudott volna részt venni benne. Ezért jó lenne megoldani, hogy jövőre a vizsgaidőszak után, esetleg a szorgalmi időszakban legyen a tábor.

Végül köszönöm mindenkinek a segítségét, aki munkájával lehetővé tette ezt a táborozást és köszönöm a résztvevőknek nyújtott anyagi támogatást!

Lehoczky István III. emh.

Illusztráció: „Bróf"